

Tengernek Csillaga

keresztény folyóirat

2003. márc.–ápr.

VIII/2. szám

Ára: 175,- Ft

Fertőszentmiklós – kegyeszobor

Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,

P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczy István és Török József.
Teológiai lektorálta: fr. Barsi Balázs OFM.

A hívőkhöz illik a dicséret

*Ujjongjatok az Úrban, igazak,
a hívőkhöz illik a dicséret!...
Mert az Úr szava igaz,
minden tette hűségét tükrözi...
Az Úr szavára lettek az egek,
s szája leheletére az ég seregei...
Az egész föld félje az Urat!...
Mivel szólt és lettek,
rendelkezett és létrejöttek...
Örök érvényű az Úr határozata,
nemzedékről nemzedékre száll szívének gondolata.
Boldog a nép, melynek az Úr az Istene,
a nép, amelyet örökségül választott.
Az Úr az égből letekint,
s látja az emberek fiait mind.
Hajlékából látja mindazokat,
kik a földön élnek.
Ő alkotta mindnyájuk szívét
és ismeri minden tetteiket...
Téved, ki lovától várja győzedelmét,
bármilyen erős is az, nem menti meg...
az Úrnak szeme az igazakon nyugszik,
azokon, akik bíznak kegyelmében,
hogy lelküket a halálból kimentse
és táplálja éhségükben...
(Zsolt 33)*

Tartalomjegyzék

Krétai Szent András: Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepére	1
Newman-Szunyogh: Megváltónknak anyja	2
Legeza József: Szenvedni könnyebb, mint látni a szenvedést	3
Várhelyi Tamás: Misericordia Dei	4
Kovács Ervin: Ezt a napot az Úristen adta	7
Szent Ágoston: Fogadd vendégül az Üdvözítőt	8
Ima szent papi hivatásokért	9
Karaffa János: Batthyány-Strattman László.	10
Barsi Balázs: Keressétek elsősorban Isten országát és annak igazságát	12
Gobbi atya: Belső kiegyensúlyozottságotok	18
Szent Bernát: Szent József ünnepére	20
Baj Mária Cecília: Szent József	21
Mária kegyhelyek	
Fertőszentmiklós	22
Kreuzberg	23
Szőkefalvi üzenetek 2002-ben	23
Békejobbot nyújtva	26
Rózsafüzér	
Világosságos rózsafüzér	27

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában

Felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón:

Kreuzberg – kálvária

A Tengernek Csillaga folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, megvásárolható templomokban vagy a Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243

Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepére

Krétai Szent András

Gábrriel arkangyal így szólt Máriához: „A Szentlélek száll tereád és a Magasságbelinek ereje megárnýékoz téged” (Luk 1,35). Mert nem férfi akaratából, nem a test ösztönéből születik az, akit én hírül hoztam.

„A Szentlélek száll tereád és a Magasságbelinek ereje megárnýékoz téged.” Látod, mint nyilvánul meg a Szentháromság titka! Mert mikor a Szentlélekről beszél, nem szól másról, mint a Vigasztalóról. A Magasságbeli ereje által nyíltan a Fiút jelzi. Mert ezzel a szóval „Magasságbeli” egyúttal az Atya személyét jelzi. „Megárnýékoz téged” kifejezés számomra mintha azt mondaná, hogy messze tekintő szemével jövőbe látva Habakuk próféta „megárnýékozott hegynek” a Szüzet nevezte; kifejezve a megárnýékozó Szentlélek erejét, aki a Szűzben, mint szentélyben a megtestesülés csodáját véghezvitte.

„Azért a Szent is, ki tőled születik, Isten Fíának fog hívatni.” (Luk 1,35) Tehát a Szűznek világosan megmutatta az angyal, hogy tőle ki és mi módon fogantatott és aki születni fog Isten fia lesz. Sőt, hogy még világosabbá és meggyőzőbbé tegye szavait, Erzsébet fogadását is hírül adja, mintha azt mondaná: aki előrehaladott öregségben minden remény ellenére gyermeket adhat, annál nem lehetetlen, hogy Fia Szűztől emberi elmét meghaladó módon fogantassék.

„Mondá ekkor Mária: Íme az Úr szolgáló leánya, legyen nekem a te igéd szerint.” (Luk 1,38) Látod Mária okosságát? Látod nagy szerénységét? Míután ugyanis gyermekének fogantatását, fíának születését megtudta; ki lesz az, kinek a fia lesz, mi lesz a neve, kinek a trónján fog uralkodni, kik lesznek az alattvalói, örömteli szóval válaszol: „Íme az Úr szolgáló leánya, legyen nekem a te igéd szerint” (Luk 1,38). Mintha azt mondaná kész vagyok és nincs semmi, ami akadályozna.

„És eltávozék tőle az angyal”, (Luk 1,38) mondja a Szentírás, miután a reábízott feladatot teljesítette. Eltávozott tőle az angyal, de nem távozott el tőle az Úr. Az angyalnak nincs teste mégis határolt, ez bár van teste, bár a Szűz méhében foglal helyet, határtalan. Az ugyanis hirdetője volt annak, aki eljött és az emberiség üdvössége miatt Szűztől fogantatott; Krisztus fölvéve mivoltunkat önmagában megújította, visszaállítva természetünk eredeti épségét, ami összűleink vétkével elveszett és feltámasztva: „elhelyezte a mennyekben minden fejedelemtség és hatalmasság, erő és uralom s minden név fölé, melyet említenek nemcsak ezen a világon, hanem a jövendőben is” (Ef 1,21). Akinek dicsőség és hatalom és tisztelet és imádás az örök Atyával, az éltető Szentlélekkel, most és mindig és minden időkre.

(Pénzes-Barát. Az egyházatyák szentbeszédeiből VI.)

Megváltónknak anyja

Itt is újra mérlegelnünk kell, mit értenek Megváltón, ha Máriát az ő Anyjának nevezzük.

Az Úrnak külön neve a zsidóknál az Ő eljövetele előtt Messiás vagy Krisztus volt. Midőn azonban megjelent a földön, három másik nevet adott önmagának: Istenfiú, Emberfia és Megváltó. Az első isteni természetét, a második emberi természetét és a harmadik küldetését fejezi ki. Ezért nevezte az angyal már a megtestesülés hírüladásakor Isten Fiának, Szent József előtti kinyilatkoztatáskor Jézusnak, vagyis Megváltónak, mint ahogy az angyal születésekor a pásztorok előtt is Megváltónak nevezte. Ő azonban az evangélium szerint előszeretettel mondja magát Emberfiának.

A két legnagyobb apostol, Szent Péter és Szent Pál is első prédikációikban Megváltónak hirdették őt és az angyalokkal együtt jelzik, hogy ő a gonosz hatalmától és a bűn rabszolgaságától mentett meg bennünket. Ezért mondotta az angyal Szent Józsefnek: „Jézusnak fogod nevezni, mert ő fogja megszabadítani népét bűneitől”; és Szent Péter mondja: „Isten uralkodóvá és Megváltóvá tette, hogy Izraelnek bűnbánatot és bűnbocsánatot adjon”, mint ahogy Ő önmagáról mondotta: „Az Emberfia azért jött, hogy keresse és üdvözítse, aki elveszett.”

Ezzel a ténnyel kapcsolatban milyen érzelmeink támadnak a Szent Szűz iránt? Rabszolgának az ellenség hatalmától való megszabadítása harcot kíván. Ezért az Úr mint Megváltó, egyben harcos is. A foglyokat nem szabadíthatta meg küzdelem és személyes szenvedés nélkül. Senkinek sem ellenszenvesebb azonban a háború, mint az anyának, mint a pogány költő mondja: „a háborúkat megátkozzák az anyák”. Éppen a háborúk miatt szenvednek a legtöbbit. A dicsőség, melyet fiaik a háborúban szereznek, távolról sem ér fel aggodalommal teljes szenvedésükkel, az idegroncsoló feszültséggel, az elhagyottsággal, a bánatteljes gonddal, melyet mindegyiknek el kell viselnie a háború alatt gyermeke miatt.

Így volt ez Máriánál is. Harminc éven keresztül elmondhatatlanul boldog volt Fiának állandó jelenlétében. Az ő védelme alatt lehetett. De eljött az idő, hogy Jézust hívta a harc, amiért az égből a földre jött. Nemcsak Mária Fiának kellett lennie, hanem minden emberek Megváltójának és ezért el kellett Édesanyjától válnia. Ekkor megtapasztalhatta a háborúba induló fiú anyjának minden gyötrelmét. Fájdalommal teljes búcsúzás után elment. Nem láthatta többé és láthatóan nem is közeledhetett hozzá. Mint gyermek, karjaiban nyugodott, mint fiú ortalma alatt élt; – de most már az Emberfiának nem volt hová fejét lehajtania. Mikor azután elmúltak az évek, amelyekben egymástól távol éltek,

hallotta, hogy elfogták, igazságtalanul elítélték, hogy rettenetesen szenved. Végre odaléphetett hozzá: – de hol és hogyan? A kereszttúton és mikor fölemeltek a kereszten. Még egyszer karjaiban tarthatta: – de holtan. A föltámadáskor sem volt vele együtt s bizonyos idő múlva felment a mennybe s ő nem követthette. Még hosszú esztendőig kellett a földön maradnia, bár a szeretett tanítvány oltalma alatt, de mégis isteni Fiától való elválasztottságban. Ez a nehéz, a szenvedéssel teljes út az öröm misztériumától a rettenetes kínig, az angyali üzenettől a hét fájdalomig. (Newman-Szunyogh: A Szűzanya hónapja)

Szenvedni könnyebb, mint látni a szenvedést

Legeza József, görög katolikus pap

Súlyos beteg lettem kb. egy éve. Az első gondolatom betegségem felfedezése után az volt, hogy Jézus nem ringatta álmokba híveit és tanítványait. Nem ígért gondtalan, szenvedés nélküli életet. Megmondta tanítványainak: „én veletek vagyok minden nap a világ végezetéig”, de ezzel nem ígérte meg, hogy mentesek leszünk a szenvedéstől. Sőt világosan megmondta, hogy nem nagyobb a szolgálta az uránál, s a tanítvány a mesterénél. Tehát ha ő hordozta a keresztet, akkor mi is hordozni fogjuk, ha ő szenvedett, akkor nem biztos, hogy mi nem tesszük. Szent Péter azt írta levelében: „Ne ütközzetek meg azon a tüzes kohón, amelyen mindannyiatoknak át kell menni, mintha valami hallatlan dolog történe veletek”.

A szenvedés önmagában nem jó, de szeretetből felvállalt szenvedés felemelheti a lelkünket, megmutathatjuk Istennek, hogy akkor is ragaszkodunk hozzá, hogy ha nem az élet napos oldalán járunk. Jézus azt mondta: „eljött az óra, hogy megdicsőítsem az Atyát”. S abban az órában el kezdett szenvedni. Bármennyire is vért sajtolt a homlokára az atyai akarat teljesítése, de ki tudta mondani: „Legyen meg a Te akaratod” és megmutatta, hogy mindig, minden körülmények között szereti az Atyát és az embereket, sem élet, sem halál, se magasság, se mélység, semmi de semmi, még a szenvedés sem szakíthat el Isten szeretetétől bennünket. Isten Fiának bizonyult, nekünk is annak kell maradni a szenvedésben is.

Nem azt kell tehát kérdezni, hogy miért? Hanem hogy *mi célból?* Tudtam, hogy ha valamit kivesz Isten a kezemből, akkor azt azért teszi, mert más valamit akar adni. Tehát nem az a lényeg, hogy mit hoz a holnap, hanem az, hogy *Ki hozza*. A szenvedés nem passzív, terméketlen, meddő, kiesett idő, hanem *életünk legproduktívabb, leggyümölcsözőbb, legaktívabb időszaka lehet*, ha megtanulunk Isten oldalán járni.

Akinek seb van a kezén, lehet, hogy nem tud másokkal versenyt dolgozni, de az biztos, hogy nem fog törni, zúzni, hanem a fájós kéz tapintatával nyúl mindenhez. A sebes, fájós lábban nem leszünk a síkfutás nyertesei, az biztos, de nem fogunk tudni úgy rúgni sem, hanem a fájós láb óvatosságával fogunk lépkedni. Mennyire másként festene a világ, ha a sebes kéz tapintatával, gyöngédségével, a fájós láb óvatosságával, finomságával közelítenénk egymáshoz. Aki szenved, vagy szenvedett már, nem tud fölényes, nyers, vad lenni. Le kell esni a lóról, mint Szent Pálnak, hogy meglássuk Jézust, és az Ő jelenlétét az emberekben.

A szenvedésben a kicsi nagy lesz, a nagy kicsi, ami fontos, az mellékessé válik, ami mellékes volt az fontossá válik.

S ha vannak az embernek szerettei, és kinek nincsen, akkor a szenvedésben az a jó, hogy nem ők, a feleségem, a gyermekeim szenvednek, hanem én. Bár nekik sokkal nehezebb volt, mert szenvedni mindig könnyebb, mint látni valakit, aki szenved, és végül is enyhíteni a szenvedésén, együtt lenni vele tudunk, de nem tudjuk átvállalni szenvedéseit.

Sok mindent odaadnék az életemből, de a szenvedéseimet nem, mert életemet azok alakították leginkább jobb irányba.

Misericordia Dei

Várhelyi Tamás, képlán

Utunknak egyik, rendszeresen visszatérő megállója a bűnbocsánat szentsége, az újrakezdés szentsége.

II. János Pál pápa *Misericordia Dei* (Isten irgalma) című apostoli levelét a bűnbánat szentsége kiszolgáltatásának különböző szempontjairól 2002. május 2-án mutatta be a sajtó képviselőinek Joseph Ratzinger és Jorge Arturo Medina Estevez bíboros. Ezt megelőzően a Szentatya papokhoz szóló nagycsütörtöki levelében is hangsúlyozta a kiengesztelődés és az eucharisztia szentségei közötti kapcsolatot.

A Szentatya nagyon fontosnak tartja e szentségben a személyes találkozást: a bűnös ember, felismerve a maga gyengeségét, találkozik Istennel, aki irgalmasságával segíti, és a megtorpan embert tovább irányítja a hit útján.

A Szentatya 9 pontban foglalta össze rendeletét, melyet rövid összefoglaló bevezetéssel látott el.

Ebben a bevezetésben hangsúlyozza, hogy Isten irgalmassága miatt az Atya engesztel ki bennünket önmagával, az Ige megtestesül a Boldogságos Szűz Mária szeplőtelen méhében, hogy „*megszabadítsa népét bűneitől*” (Mt 1,21), és megnyissa minden ember számára az örök üdvösség útját. A Szentatya

kiemeli, hogy Keresztelő Szent János minden tette és szava erőteljesen, tüze- sen szólít fel a megtérésre és a bűnbánatra, s ennek jele volt a Jordán vízében való keresztség. Jézus maga is alávetette magát ennek a bűnbánati rítusnak, nem mintha bűnös lett volna, hanem engedte, hogy a bűnösök közé számlál- ják, noha ő az, „*aki elveszi a világ bűneit*” (Jn 1,29), és mindez elővételezése annak a „keresztségnek”, amit véres kereszthalála jelentett (KEK 536.).

Tehát az üdvösség, – folytatja a Szentatya –, ezért mindenekelőtt megvál- tás a bűntől (mely az Istennel való barátság akadálya), felszabadulás a rab- szolgaságtól, mely az ember sorsa, mióta elbukott a Gonosz kísértésében s elvesztette Isten fiainak szabadságát (Róm 8,21).

De a Megváltó világra jöttével és áldozatos kereszthalálával, valamint apostolainak adott küldetésével felhívta az emberiség figyelmét, hogy közel az Isten Országá, és teremjék a megtérés jó gyümölcseit. Jézus feltámadá- sának estéjén, mikor elkezdődik az apostolok küldetése, a Szentlélek ereje által hatalmazza fel apostolait azzal a tekintéllyel, hogy a bűnbánó bűnöst kiengeszteljék Istennel és az Egyházzal: „*Vegyétek a Szentlelket. Akinek meg- bocsátjátok bűneit, bocsánatot nyernek, akiknek pedig megtartjátok, azok bűnei megmaradnak!*” (Jn 20,22–23)

Az évszázadok során a bűnbocsátás szentségi rítusának különböző formái alakultak ki, de mindig megőrződött az alapstruktúra azonossága: nemcsak a szolgáló (püspök vagy pap) tevékenysége a fontos, aki ítél és feloldoz, meg- tart és gyógyít Krisztus nevében, hanem a bűnbánó cselekvése is: a bűnbánat- tartás, a megvallás és az elégtétel.

Ahhoz, hogy a szentség kiszolgáltatója, ismerve a bűnbánó lelki állapo- tát, meg tudja adni vagy tagadni a feloldozást, és megfelelő elégtételt tudjon adni, szükséges, – hangsúlyozza a Szentatya –, hogy a hívő amennyire tudatá- ban van az elkövetett bűneinek, *azokat megbánja és elhatározza, hogy többé nem követi el azokat*, valamint, hogy meg is vallja a bűneit.

Arra szólít fel bennünket a pápa, hogy minden lehető erőfeszítést tegyünk meg a bűnbánat válságának leküzdésére, melyet a kortárs kultúrában megta- pasztalunk, és méginkább tegyük középpontba Krisztus alakját, aki a szen- vedés misztériuma, és benne Isten megmutatja nekünk együttérző szívét és teljesen kiengesztelődik velünk.

Az emberek sokfélék. Vannak, akik számára kínos kötelesség a gyónás, má- sok alapos lelki vezetést igényelnek. Természetesen jó volna, ha minden gyó- nás egyúttal lelki vezetés is lenne: vagyis nem csak gépies bűnfelsorolás és sab- lonos „elégtétel” vállalása. A lelki vezetés lényege, hogy segít lépésről lépésre haladni az Isten akarata szerinti élet útján. Tulajdonképpen mindannyiunk hiva-

tása, hogy lelki vezetők legyünk. Lelkiségi mozgalmakban látunk példákat arra, hogy a lelki vezetést laikusok is gyakorolják. Ez ugyanakkor nem helyettesíti a gyónást! Az egyház felhívja a szülők figyelmét arra, hogy ők gyermekeik első lelki vezetői. Vagyis ne érzék be azzal, hogy gyermeküket megtanítták imádkozni. *Baththyány-Strattmann Lászlóról* jegyezték fel, hogy minden este beszélgetett valamelyik gyermekével a lelkéről. Nagyon fontos szerepük volna a lelki vezetésben a hitoktatóknak. A hittanóra ne csak vallási ismeretközlés legyen, hanem keresztény nevelés: elmélyülés a hitben, bevezetés a keresztény életbe. Minden keresztény ember az életszentségre kap meghívást: ez a lelki élet célja. A cél felé haladni kell. Vagyis a lelki élet fejlődést, előrehaladást jelent.

A *Novo millennio ineunte* kezdetű apostoli levelében pedig az életszentségre való meghívásunkra emlékeztet a Szentatya. Ha ilyen lelkület vezet a gyónót, ha ezt a lelkületet erősíti benne a gyóntató, akkor nem kínos kötelesség lesz a gyónás. Nem a bűnre kell koncentrálnunk, hanem a szentségre, amelyek a bűnök útjában állnak.

Kivonat a Szentatya 9 pontba szedett rendeletéből:

1.) Az Egyház egyetemes törvénye (CIC 959-997.) leszögezi:

„Az egyéni és teljes bűnmegvallás és a feloldozás az az egyetlen rendes mód, ahogyan a súlyos bűnről tudó hívő Istennel és az Egyházzal kiengesztelődik; az ilyen gyónás alól csak a fizikai vagy erkölcsi képtelenség ment fel; ebben az esetben a kiengesztelődést más módon is el lehet nyerni.” (CIC 960.)

2.) A helyi ordinárius, a plébánosok és templomigazgatók, valamint a kegyhelyek vezetői időnként tudatosítsák, hogy a lehető legjobb módon kell gondoskodniuk arról, hogy a hívek meggyónhassák bűneiket.

3.) Mivel a krisztushívő köteles faj és szám szerint meggyónni a keresztesség után elkövetett és az egyház kulcsai által közvetlenül fel nem oldozott, egyéni gyónásban még meg nem vallott összes súlyos bűnét, melyről gondos lelkiismeretvizsgálat után tudomása van (CIC 988.1.§.), minden olyan eljárást, mely a bűnmegvallást az ember általános bűnösségének elismerésével helyettesíti vagy azzal a szokással, hogy egy-két fontosnak ítélt bűnt valljon csak meg a hívő, el kell vetni- hangsúlyozza a Szentatya.

4.) A Szentatya szükségesnek érezte, hogy nyomatékosan felhívja a figyelmünket a Kódex 961-es kánonjára, mely tartalmazza a hívek előzetes bűnvallomás nélküli feloldozását. A Szentatya aláhúzza, hogy ennek kivételes jellege van és nem válhat általánossá, ilyen pl a közvetlen halálveszély, vagy a súlyos szükség.

5.) Annak megítélése, hogy fennállnak-e súlyos szükségnek a Kódexben megkívánt feltételei, nem a feloldozás megadójának, hanem a megyéspüspöknek a hatáskörébe tartozik.

Amikor törvényesen általános feloldozásra kerül a sor, a krisztushívő csak akkor részesül érvényesen a feloldozásban, ha: 1) megvan benne a „kellő felkészültség”, azaz a bánat; 2) és ha egyszersmind elhatározza, hogy kellő időben egyenként megvallja azokat a súlyos bűneit, melyeket jelenleg nem tud meggyónni. (CIC 962. 1. §)

6.) A teljes egyetértés igénye miatt a világ püspöki konferenciáinak meg kellett küldeni Vatikánba, hogy milyen feltételek mellett áll szándékukban alkalmazni a 961-es kánont.

7.) A gyónók személyes lelkiállapotával kapcsolatban megismétli az apostoli levél, hogy mi kell ahhoz, hogy a krisztushívő érvényesen részesüljön a feloldozásban.

8.) Érvényes továbbra is az a kötelesség – ahogy az Anyaszentegyház öt parancsa is hangsúlyozza – hogy a súlyos bűnöket évente legalább egyszer meg kell gyónni (CIC 989.).

9.) A szentség kiszolgáltatásának helyével kapcsolatban a Szentatya igyekszik emlékeztetünkbe idézni, hogy a szentségi gyóntatás sajátos helye a templom, vagy a kápolna (CIC 964. 1. §), azon belül is a gyóntatóhely. A gyóntatóhelyiségekre vonatkozó szabályokat az illetékes Püspöki Konferenciák szabályozzák.

A Szentatya a kilenc főpont után kijelenti, hogy mindannak, amit ebben a *motu proprio* jellegű apostoli levelében összefoglalt, teljes egészében kötelező ereje van, s a kihirdetés napjától (2002. húsvét 2. vasárnapja, az Isteni Irgalmasság ünnepétől) meg kell tartani, s minden ezzel ellentétes rendelkezés érvényét veszti. Mindez természeténél fogva érvényes a Keleti Katolikus Egyházakra, összhangban a saját kánoni Kódexükkel.

Meg tudjuk fogalmazni, mi kell a jó gyónáshoz? A gyónó részéről erős hit kell Jézus szabadító erejében, az Egyház bűnbocsátó hatalmában. A “másik oldalon” pedig fontos, hogy egy alázatos, a saját gyengeségeit ismerő, valamint az Isten irgalmába és a megváltásba vetett erős hitet sugárzó pap képviselje az egyházat.

Ezt a napot az Úristen adta

Kovács Ervin

„Ezt a napot az Úristen adta, örvendjünk és vigadjunk rajta. Az Úr jobb keze erősnek bizonyult, az Úrnak jobbjá fölemelt engem. Nem halok meg, hanem élek és hirdetem az Úr nagy tetteit. A kő, melyet az építők félredobtak, íme az vált szegletkővé. Mindezt az Úr vitte végbe, csodálatra méltó a mi szemüinkben.” (Zsolt 117,24.16–17.22–23)

Így magasztalja az Egyház a 117. Zsoltár szavaival Isten leghatalmasabb csodáját, a világtörténelem legnagyobb eseményét, melyet húsvétkor ünneplünk. Mert ha az Úr Jézus feltámadása csak jámbor mese vagy az apostolok vágyainak kivetítése, akkor hiábavaló és szájalomra méltó a mi hitünk. *„Semmit sem érne földi életünk, ha a megváltás ránk nem árad”* (Exultet). Minden, ami e földi élet határain belül van, csak részleges és mulandó. Nem teheti tartósan boldoggá az ember végtelenre vágyó szívét. Bármennyire habzsolják az élvezeteket evilág fiai, bármilyen tudományos és technikai csodákkal tündökölnek, bármekkora testi erőre, szépségre, emberi bölcsességre és hatalomra tesznek szert, a szenvedés és a halál elkerülhetetlen valóságával szemben valamennyien tehetetlenek. Korunk nyugati civilizációja közel került az ókori nagy hatalmak végzetéhez: hogy hatalmának és gazdasági, politikai erejének csúcspontján saját erkölcsi fertőjébe, saját létének értelmetlenségébe, szívének ürességébe fulladjon.

Csak egy kiút van: az, amely Jézus üres sírjából nyílik. *„Keressétek azt, ami odafönt van, ahol Krisztus ül az Isten jobbján. Az égiekre irányuljon figyelmetek, ne a földiekre. Hiszen meghaltatok és életetek Krisztussal az Istenben van elrejtve”* (Kol 3,1–2). Jézus nem önmagáért támadt fel, hiszen isteni természetének nem árthatott a halál. Azért támasztotta fel emberi természetét, hogy általa ránk is kiárassza a feltámadás erejét. Ha evilág építői újra meg újra félredobják Isten szegletkövét, Jézust, ha mi magunk is eddig kihagytuk volna őt életünk építményéből; az új évezredben tegyük őt új életünk és új világunk alapjává. Ekkor Jézus bennünk lakó ereje legyőzi bűneink és reményvesztettségünk sötétségét. Jézus Krisztus győzni akar a szívekben, a családokban, magyar népünkben és az egész emberiségben. Ezért hagyta magát feláldozni. *„Ünnepeljünk tehát, de ne a régi kovással, sem a romlottság és gonoszság kovásával, hanem a tisztaság és az igazság kovásztalan kenyérével!”* (1Kor 5,8).

Kovács Ervin

Fogadd vendégül az Üdvözítőt

Szent Ágoston

Krisztus tanítványaival az úton. Micsoda tanulságot hoz nekünk a mai, húsvét hétfői evangéliumi olvasmány? Ha megértjük, valami nagyot. Megjelent Jézus: látták szemünkkel, és nem ismerték meg. A mester ment velük az úton, és ő maga volt az út, de ők még nem mentek az igaz úton, hanem letértek az útról. Hiszen mikor velük volt szenvedése előtt, mindent megjövendölt: hogy szenvedni fog, meg fog halni, s harmadnapra feltámad (Mt 20,18–19). Mindent megjövendölt, de megfeledkeztek róla, hogy meg fog halni. Annyira

megzavarodtak, mikor a keresztfán látták függni, hogy elfeledték tanítását, nem várták feltámadását, nem jegyezték meg ígérését.

„Mi reméltük – mondják, – hogy ő az, ki meg fogja váltani Izraelt.” (Lk 24,21) Ó, tanítványok, reméltétek: tehát most már nem reméletek. Íme Krisztus él, a ti reményetek pedig holt. Él Krisztus s az élő Krisztus a tanítványok szívét halva találja. Szemük előtt megjelent, és nem ismerték meg; látták is, de el is rejtette magát előlük. Mert ha nem látták volna, hogy hallották volna kérdéseit, hogy feleltek volna ezekre. Az úton haladt velük kísérőként, és ő volt a vezér. Valóban látták, de nem ismerték fel. „De szemeik akadályozva valának, hogy ne ismerjék fel.” (Lk 24,16) Abban nem voltak akadályozva, hogy lássák, csak abban, hogy felismerjék.

Miért akarta Krisztus, hogy a kenyértörésnél ismerjék fel?

Hol akarta Krisztus felismertetni magát, testvérek? A kenyértörésnél. Biztosak vagyunk, hogy ha kenyeret törünk, az Urat felismerjük. Nem akarta, hogy felismerjék, csak itt. Mi miattunk történt, akik emberi testben nem fogjuk látni, és mégis fogjuk enni az ő testét. Bárki vagy is, hívő, akit nem hiába neveznek kereszténynek, aki nem ok nélkül léptél az Egyházba, aki félelemmel és reménnyel hallgatod az Úr szavát, megvigasztal téged a kenyértörés. Az Úr távolléte nem távollét; legyen hited, s veled van az, akit nem látsz. Azoknak a tanítványoknak nem volt hitük, mikor az Úr beszélt velük, mert nem hitték, hogy feltámadt, nem is remélték, hogy fel tud támadni. Elvesztették a hitet, elvesztették a reményt. Halva mentek az élővel, halva mentek magával az étellel együtt. Velük együtt ment az élet, de az ő szívükben még nem újult meg az élet.

Te is, ha életet akarsz, azt tedd, amit ők tettek, hogy megismerd az Urat. Vendégül látták. Hasonló volt ugyanis az Úr a messze vándorlóhoz; ők meg visszatartották. És miután megérkeztek a helyre, ahova igyekeztek, azt mondták: „Maradj velünk, mert esteledik és már lemenőben a nap” (Lk 24,29). Fogadd vendégül az Üdvözítőt, ha meg akarod ismerni. Amit elveszített a hitetlenség, visszaszerzi a vendégség. Az Úr tehát megmutatta magát a kenyértörésnél. Tanuljátok ebből meg, hol keressétek, hol találjátok; tanuljátok meg, hol ismeritek fel, mikor eszitek. (Pénzes-Barát: Az egyházatyák szentbeszédeiből VI.)

Ima szent papi hivatásokért

Jézus szentséges Szíve, a papi hivatás a Te ajándékok és a Te jogod. Végtelen jószággal hívd meg erre bőségesen azokat az ártatlan lelkű gyermekeket, akik mint a liliom kelyhe nyílnak ki első szentségi ihletésed melegére. Hívd meg a serdülő ifjakat, kiket különösen kedvelsz. Hívd a felnőtteket s ezáltal

újítsd föl apostolaid meghívásának módját. Hívj szegény sorsúakat, Te, aki az ács fiának mondattál s magad is szegény munkás voltál. Hívj nemeseket és gazdagokat, Te, aki királyi vérből származtál s minden földi jónak legfőbb ura vagy. Hívj a tudomány művelőit, hogy áldásosan érvényesüljön szent hitednek diadalmas értelmi fölénye. Hívj a jámbor családok sarjait s ezeknek legyen kitüntető jutalma annak a magasztos küldetésnek átértése, hogy szolgálatra nevelik gyermekeiket és nem hagynak cserben Téged. Hívj azokból a családokból is, akik Téged nem tisztelnek s legyen „az ő papjuk” vigasztalás Neked, jóvátétel és esdeklés értük. Hívj, igen hívj azok közül is, akik Téged üldöznek vagy félreismernek, és sokszorozd meg a mai ítéletidőben kegyelmednek csodáit, mint Szent Pál és Szent Ágoston megtérése alkalmával.

S aztán, Jézusom, küldd el angyalaidat, hogy őrizzék meg a lelkekben a Te hívásod drága csíráját. Indítsd meg a szülőket, hogy műveljék azt szent buzgósággal; légy világossága választottaid lelkipavezetőinek s áraszd ki Szentlelkedet mindenhová, ahol nevelik őket és legyen minden szeminárium a Te szentélyed. De mindenekfölött világosítsd meg, vezérelj és erősítsd szent Egyházad papjait annak a nehéz feladatnak betöltésében, hogy fölismerjék a Te meghívásodat és fölneveljék a Te szereteted választottjait.

Legyen Egyházad szolgálóinak száma az Úr oltára körül olyan bőséges, mint az olajfának hajtása, de viszont, Jézusunk, senki se lépjen a Te szentélyedbe, akit nem Te hívtál oda. Senki se menjen be oltárodhoz, akit Te nem szenteltél meg. Mindegyik legyen hű Hozzád egész halálig.

Szeplőtelen Szűz Mária, Apostolok Királynője és Mindenszentek Anyja, eszközöld ki, hogy meghallgassa a mi könyörgésünket Jézusod szentséges Szíve. (7 évi búcsú)

Urunk, küldj Anyaszentegyházadnak szent papokat. (300 napi búcsú)

Opus Vocationum (Papi hivatás-gondozás műve.)

Batthyány-Strattman László (1870–1931)

Karaffa János

„Sok évre kiterjedő orvosi ténykedésem alatt elégszer tapasztalhattam, mily nagy volt az öröme betegeimnek, amikor gyógyulva hagyhatták el kórházamat vagy rendelőmet.

Ilyenkor önkéntelenül is az a gondolatom támadt: a tested ismét egészséges, de a lelked, az ember emez összehasonlíthatatlanul fontosabb részét, talán már rég kór emészti!

Mily örömet vésnék lelkedbe megszívlelendő szót, hogy az halálos ágyadig és azon túl is Isten ítélőszékéig kísérod maradjon...

Mily rendeltetést adott neked Isten a világon?

Nem fontos kérdés-e ez, amely felett igen gyakran elmélkedned kellene? Igenis, nyugodtan állíthatod, hogy ennél fontosabb nincs is számodra. Sajnos, az emberek oly ritkán vetik fel e kérdést, mert ők is olyanok, mint a légy, melynek összetett szeme csak arról vesz tudomást, ami közvetlenül előtte fekszik, csak a mindennapi élet apró, édes és keserű morzsáit látják meg s mellette a legnagyobbat soha meg nem ismerik. Azért vagy te talán itt, hogy itt is maradj? Szó sincs róla. Hová lett az az ezer meg ezer ember, aki előtted élt e földön? Mindannyian elhaltak.

Figyeld meg jól, mennyivel pusztább és elhagyatottabb lesz minden körülötted, amíg végre azoktól is meg kell válnod, kiket a legjobban szerettél.

Ugyanez a sors vár rád is. Pár év múlva már te sem leszel itt s újabb rövid időn belül emléked is kivész az emberek szívéből.

Isten ezt az életet nem azon célból adta neked, hogy egy bizonyos ideig a földön vándorolj, azután pedig végleg megsemmisülj, hanem azért teremtett, hogy Őt megismerd. Őt szeresd és Neki szolgálj, hogy valaha boldog, végtelenül boldog lehess.

A kimondhatatlan jóságú Isten részt akar neked juttatni minden öröméből, amint már a földön minden nemesen érző ember is örömét leli a mások boldogításában. Ezt súgja neked saját szíved is, amely sohasem lehet múlandó boldogsággal megelégedve.

Valamint a világtenger soha a kiáradásig meg nem telik, habár hatalmas folyamok öntik bele vizüket, éppúgy nem töltik meg egészen a földi javak sem szívedet, ha még oly nagy számban élvezheted is azokat. Szíved szükségszerűen oly zavartalan boldogság után vágyódik, amelynek vége nincs – egy minden teljesületlen kívánság és minden fájdalom nélkül való, szüntelen boldogság után, aminőt csak a túlvilági otthonban találhatsz meg annak a trónusánál, aki téged teremtett és aki mint Teremtőd bizonyára legjobban tudja, miben lelheted meg tökéletes boldogságodat. Igen örvendj már most, mert elmondhatod magadról: hatvan évig sem kell várnom, s máris oly boldogságban lesz részem, melyet ezidő szerint sem megérni, sem felfogni nem tudok.”

(Dr. Batthyány-Strattman László: Nyisd fel szemeidet és láss!)

Batthyány-Strattman László 1870. október 28-án született Dunakilitin a család hatodik gyermekeként. 1879-ben édesapja kilépett a Katolikus Egyházból, és újból házasságot kötött az evangélikus templomban. László ennek

ellenére gyakran felkereste őt a család felbári kastélyában. A Bécs melletti Kalksburg jezsuita kollégiumában kezdte iskoláit, később Kalocsán és Ungváron is tanult. Mezőgazdasági, filozófiai, majd orvosi tanulmányokat is folytatott a bécsi egyetemen. 1898-ban a bécsi Votivkirche oltára előtt házasságot kötött Coreth Mária Teréziával, és köpcsényi kastélyában rendezte be családi otthonát. Felesége 13 gyermekkel ajándékozta meg, akiket boldog egyetértésben neveltek. Orvosi tevékenységében fordulatot jelentett, hogy Nizzában a szemészetben specializáltatta magát. 1915-ben a Magyar Akadémia igazgatósági tanácsának tagja lett. Belépett a Ferences Harmadrendbe és a József testvér nevet kapta. A Tanácsköztársaság idején családjával Bécsbe menekült, majd Trianon után Körmendre költözött. Kastélya egyik szárnyát szemkórházzá alakíttatta át, és szeretettel fogadta betegeit, különösen a szegényeket. 1929-ben súlyos betegséget fedeztek fel nála, és megkezdődött életének 14 hónapos kálváriája. 1931. január 22-én a betegek szentségével megerősödve visszaadta lelkét a Teremtőnek.

Karaffa János: Isten hazánkért térdelünk elődbe! (Magyarok imafüzete)

Könyörögjünk!

Mindenható, irgalmas Isten! A Te könyörületednek forrása kimeríthetetlen, jóságodnak kincse kiapadhatatlan. Te a betegek Orvosa, a szegények Atyja, a világtalanok Megvilágosítója vagy! Tekints kegyelmesen szolgáladra, Lászlóra, aki egész életét a betegek gyógyítására, a szegények segítésére, a világtalanok megvilágítására szentelte. Dicsőítsd meg őt szent akaratom szerint csodatételekkel, hogy mint a keresztyény irgalmasság, a szent családi élet és világi apostolkodás példaképét, oltárainkon tisztelhesük.

A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön-örökké.

Keressétek elsősorban Isten országát és annak igazságát

fr. Barsi Balázs O.F.M.

Amikor az Úr Jézus útnak nevezi önmagát, akkor ezt kizárólagos módon érti: hiszen senki sem juthat Istenhez, aki nincs Istennél, vagyis Jézus Krisztus Isten országának egyetlen hídverője, pontifexe, főpapja. De nem csupán útnak nevezi magát, hanem ezt is mondja: *Én vagyok az Igazság (Jn 14,6)*, és buzdít bennünket: *Ti keressétek elsősorban Isten országát s annak igazságát, és minden hozzáadatik nektek (Mt 6,33)*. Az Úr Jézus akkor beszél erről,

amikor a gondviselésben való bizalomra int minket: *Ne aggódjatok életetek miatt, hogy mit esztek vagy mit isztok, sem testetek miatt, hogy mibe öltöztök. Nem több-e az élet az eledelnél s a test a ruhánál?* (Mt 6,25) Ebben az összefüggésben mondja, hogy keressétek elsősorban Isten országát.

Az étel, ital és ruha szimbólumok: mindennapi gondjainkat jelentik, amelyek majdhogynem elborítanak bennünket, mindaz, amire azt mondjuk, hogy ez a mi életünk, a megélhetés nehézsége, a gyermekek nevelése, taníttatása, emberi kapcsolataink, nemzetünk sorsa és sok minden más, ami néha elviselhetetlen teherként nehezedik ránk. És Jézus mégis ezt mondja: Nem több-e az élet, a ti életetek mindezeknél a gondoknál? És nem több-e testetek, vagyis emberi egzisztenciátok mindezeknél? Mintha azt mondaná, hogy az élet mélyebben van az emberben, mint ezek a gondok és teendők. Maga az életem a kérdés.

Ádám akkor lett élőlényé, amikor Isten az orrába fújta az élet leheletét (vö. Ter 2,7). A Szentírás logikája szerint tehát ő azelőtt nem létezett állati lényként sem. Létezéséről attól fogva beszélhetünk, amikor az Isten személyt, halhatatlan lelket adott neki. Itt most nem az ember törzsfejlődésének biológiai leírásáról van szó, hanem létének értelméről. Nagyon fontos, hogy a Szentírás azt állítja, hogy az ember élőlény mivolta éppen a személyes tudatban, a szeretetre való képességben nyilatkozik meg.

Személyként Isten személyes szeretetéből élünk. Amikor az Úr Jézus a szamariai asszonnyal találkozott Jákob kútjánál és vizet kért tőle, azt mondta ennek az asszonynak: *Én élő vizet adok neked* (vö. Jn 4,10). Erre az felkiáltott: *Uram, adj nekem ilyen vizet, hogy ne szomjazzam többé, s ne kelljen idejárnom meríteni* (Jn 4,15). Az Úr szavai felszakítják ennek az asszonynak élete nagy, rosszul hegedő sebeit: szomjazott a szeretetre és sehol sem tudta szomját oltani. Az ember szíve legmélyén az isteni szeretetből akar élni, olyan szeretetből, amely soha el nem múlik. Ezért mondja az Úr: *Nem több-e az élet az eledelnél?* (Mt 6,25) Hiszen tudjuk ezt! Tapasztaljuk is, hogy Jézusnak igaza van, hogy életünk legfőbb megoldandó problémája mélyebben van. Ha még nem tettük magunkat egészen érzéketlenné, szomjazunk az örök életre, Istenre.

Jézus az egész ember megváltója. Amikor odaviszik eléje a bénát, azt mondja neki: *Fiam, bocsánatot nyertek bűneid* (Mk 2,5). Előbb elrendezi ennek az embernek az Istennel való életét, mert van rá hatalma, ezzel a bűnbocsánattal visszavezeti őt az élet forrásához, és utána, mintegy szava hitelének alátámasztására, így szól: *Kelj fel és járj!* Jézus csodái nem erre a világra szólnak, hanem az eljövendőre, azt tanúsítják, hogy mindenestül van jövője az embernek. Ő teljes egészséget akar, ezért elsősorban az életet adja, a lényeges életet, amely nélkül az élet felületibb szintjeinek kétségbejuttató módon nincs semmi értelmük.

Az eucharishtiában, a kenyér és bor színe alatt ezt az életet táplálja bennünk, mégis egyben a testi életet is, a kenyér és bor által jelezve, hogy egyszer az utolsó napon az egész teremtés ostya lesz, melyben az Élettel találkozunk, utalva arra, hogy kenyérgondjaink mögött lássuk meg és vállaljuk az Élet igazi gondját. Ugyanez áll a fajfenntartási ösztönre is. Utódok születnek, de miért? Hogy Isten országa növekedjék. Az emberiség nem egy állatfaj a többi között: az ember számára a nemzés és mindaz, ami ezzel jár, Isten országának végső kiteljesedéséért van; az Isten tervei szerint élő család jelenvalóvá tudja tenni Isten országát. A párválasztás, a házasság gondjai viszont nem nőhetnek olyan aggodalomná, amely elfelejteti az egyetlen szükségest, az Isten országát, Isten életét bennünk.

Az mondja az Úr Jézus, hogy *elsősorban*, más fordítás szerint *mindenekfelett* az Isten országát kell keresnünk. Ezt nem szabad úgy felfogni, mint erkölcsi buzdítást arra vonatkozólag, hogy rangsoroljuk az értékeket és az Istennel való kapcsolatot tegyük első helyre. Jézus a valóságot tárja fel, amikor arról beszél, hogy Isten országa bennünk van, és ez a mi életünk igazi alapja. Minden más nélkül lehet élni, minden más nélkül elvagyunk, de Isten nélkül nem. Ez ugyan most még nem derül ki, főleg nem az egészséges fiatalok életében, akik annyi mindennel foglalkoznak, és – hála Istennek – burjánzik bennük az élet. Isten azonban megadja nekik az intelligenciát, hogy belássák, hogy ez csak a felület, az élet felszíne. Ez halálunk pillanatában egészen nyilvánvalóan ki fog derülni. Ezért jó lesz meghalni. Kiderül, hogy étel sem kell az életünkhöz, ital sem, semmi, ami most nélkülözhetetlennek tűnik, egyedül Isten. De ezt halálunk előtt is megtapasztalhatjuk és beláthatjuk, hiszen Isten nélkül az evés-ivás, szaporodás, ruházkodás, vagyongyűjtés önmagában nem élet, még emberi szinten sem. Ha ez első tekintetre nem látszik, ki kell várni a végét, míg világossá válik. Az újgazdagok legtöbbszörének igencsak üres lehet az élete! Ne irigyeljétek őket, különösen ha ez a lényeg hiányzik belőlük.

Az Úr Jézus szavai közül: *Keressétek elsősorban Isten országát s annak igazságát* (Mt 6,33), különösen is felfénylik az *elsősorban*, a *mindenekfelett*. Egy rendtársam kiszámolta, hogy ha valaki betartja az Egyház parancsait, nyolcvanéves korára nem egészen fél év jön ki, amit a templomban töltött vasárnapi mise címén. Nagyon primitív, egyszerű számítás, de elgondolkodtató. Istenem, csak fél évet? És hol voltunk máskor? Természetesen bárhol lehetünk az ő jelenlétében.

Értelemmel nem foghatjuk fel Istent soha, sem ezt a világot, sem önmagunkat. Következésképpen nagyon sokat vitatkozhatunk, átadhatjuk magunkat annak a parttalan, romboló, ideológiai és gyakorlati liberalizmusnak, amely szerint

végül is a lényeges dolgokról semmit sem tudunk: „Ki így közelíti meg, ki úgy, ez is igaz, meg az ellenkezője is, nincs abszolút igazság”. Igen ám, csakhogy a keresztény vallás nem csupán értelem dolga, tehát nem is csupán igazságok elfogadása, hanem Jézus Krisztus követése. És a követés éppen azt a döntést jelenti, hogy az Isten országát, az Istennel való élő kapcsolatot mindenek fölé helyezem és elsősorban ezt keresem. A magam részéről ez a megtérés leglényegesebb mozzanata. Nem tudni, szent leszek-e, de az biztos, hogy enélkül semmiképp.

Keressétek *elsősorban* az Isten országát! Hagyjátok el az élet felszínes csillogását. Legfőbb gondod Isten országa legyen benned és körülötted. Törődhetsz a frizuráddal, a ruháddal, társadalmi életteddel, a vizsgáiddal, azzal, hogy kit válassz életed párjával, mégis elsősorban az Isten országát keresd! A többi mind hozzáadatik! Sok minden lehet fontos, de csak egy a szükséges.

Most nyilvánvalóvá válik, hogy a gondviselésbe vetett bizalomról beszélve Jézus miért mondja: *Senki sem szolgálhat két úrnak: vagy gyűlöli az egyiket, a másikat pedig szereti, vagy ragaszkodik az egyikhez, a másikat pedig megveti* (Mt 6,24). Ez a kijelentés és a felszólítás Isten országának mindenekfelett való keresésére összetartozik. Jézus egy alapdöntés elé állít bennünket: vagy őt fogadom el életem urának, a vele való kapcsolatnak, Isten országának rendelve alá mindent, vagy valami másnak leszek a szolgája. Enélkül az alapvető és radikális döntés nélkül nincs Krisztus-követés.

A Jézus által meghirdetett és a benne fennálló istenkapcsolat, Isten országa egy soha nem sejtett, sajátos döntés elé állít bennünket. Itt azért meg kell fontolni valamit. Nap mint nap döntéshelyzetbe kerülünk: döntünk egy párt mellett, döntünk a lakógyűlésen, döntünk mindennapi dolgokban, és akkor egyszer csak azt halljuk: Dönts az Isten országa mellett! Eleinte azt hisszük, hogy ez is olyan döntés, mint a többi. Nem olyan! Nem is hasonlítható semmihez. Jézusban nem egy vallásalapító szól hozzánk, hanem maga az élő Isten jön felénk, a Szentháromság belső élete tárul fel. Mint Andrej Rubljov ikonján, ül a három isteni személy az asztalnál és hívja az embert: Jöjj közénk! Senki más nem hív minket az örökkévalóságból. Akármilyen szelíden hirdetjük az evangéliumot, egy ponton kiderül, hogy választani kell: vagy az egy örök Isten élete, vagy a kárhozat. Nincs harmadik út. Értsük meg, hogy ez nem akármilyen döntés. Enélkül érthetetlen marad Isten országának természete. Isten országa olyan valóság, amelyet az ember nem csupán az értelmével ismer meg, hanem ezzel a döntéssel, amit ha meghozott, mindent tud, mindent pontosan tud.

Lehet valaki vallásos keresztény anélkül, hogy ezt a döntést meghozta volna? Sajnos, igen. Annyian vannak keresztények, akik semmit sem értenek a kereszténységből! Beszédjük összevisszasága, következtelensége mutatja

ezt: Nem elég modern az Egyház! – mondják, majd a következő mondatuk: Túlságosan feladta a régi dolgokat! Egyszer ezt mondják: Miért nem nőszülnek a papok? Máskor meg: Az az igazi, ha nem nőszülnek... Az ilyen zavart a sokféle, egymásnak gyakran ellentmondó információ is erősíti. Például az az újságcikk, melynek szerzője örömmel fejt ki, hogy a pápa végre kimondta Mária Magdolnáról, hogy ő az apostolok apostola s ezzel elismerte, hogy a nők szerepe milyen fontos az Egyházban és hogy Mária Magdolna Jézus szerelme kellett, hogy legyen. Hogy Mária Magdolna az apostolok apostola, ezt nem II. János Pál pápa találta ki, ez ősi hagyomány, hiszen Mária Magdolna vitte meg a feltámadás örömhírét az apostoloknak. A nők szerepének fontosságát sem ezzel a kijelentéssel fogalmazza meg először a pápa, aki egyébként valóban felemelte szavát a női nem méltósága érdekében. Mindebből arra következtetni, hogy Jézus és Mária Magdolna szerelmesek voltak egymásba, az már vérbeli újságíróra vall. Ezzel az erővel azt is mondhatnánk, hogy mivel a szeretett tanítvány az utolsó vacsorán odahajtott a fejét Jézus keblére, minden bizonnyal homoszexuális volt. Vegyük észre, az ilyen kijelentések nem a valóságról adnak információt, hanem annak életéről, aki kijelenti.

Keressétek elsősorban Isten országát s annak igazságát (Mt 6,33). De milyen magatartás kell ahhoz, hogy valaki az Isten országát megtalálja, tovább keresse, befogadja? Jézus szava: *Ha nem lesztek olyanok, mint a gyermekek, nem mentek be a mennyek országába* (Mt 18,3). Merjünk végre szembenézni ezzel a jézusi kijelentéssel! Felfigyeltünk-e már arra, hogy Jézus nem azt mondja: Maradjatok gyerekek? Szent Pál is utal az ilyen értelmezés lehetetlenségére, mikor ezt írja: *Csak a gonosztságot illetően legyetek kisdetek, gondolkodástokban azonban felnőttek* (1Kor 14,20). Ezek szerint viszont mégiscsak van egy vonatkozás, amelyben gyermekeknek kell maradnunk: a bűn tekintetében. Ez már maga is lázadás a mai európai közízléssel szemben, ahol a bűnben fogant felnőtttség az eszmény, és még a vallásos ember is úgy gondolja, hogy a bűnök tapasztalatával és egy esetleges bűnbánattal érlelődik az ember felnőtté. Ezzel szemben Szent Pál azt tanítja, hogy a bűn tekintetében a még bűnt elkövetni nem tudó csöppség színvonalán kell lennünk. Nem azt mondja, hogy nem kell átmennünk próbákon. Sőt felkészít arra, hogy igenis próbára leszünk téve. E próbatételek tesznek erkölcsileg felnőtté és éretté Isten országára. A két vak ösztön által diktált kibontakozás sem bűnök elkövetésében áll. Férfivé nem úgy lesz valaki, hogy paráználkodik, hanem hogy hosszú éveken át keményen vívja a tisztaság harcát, majd házasságra lép vagy szüzességet fogad. Teljesen aberrált, pervers, a Szentírás szellemének ellentmondó a mai közízlés. Igazi férfivé és nővé érni ártatlanul lehet igazán, egyébként sebzettek és betegek

leszünk. A hatalmi ösztön által mozgatott érvényesülés sem történhet mások letiprásával, ezért ami ma megy a társadalomban, az bűn. A bűn nem érlel meg senkit semmire, hiszen akkor Jézus is elkövetett volna bűnt, mert egészen emberré lévén ő is növekedett. Emberségünkhöz nem tartozik hozzá a bűn, az ép-penséggel elembertelenít. Az más, hogy Isten a bűnbánó bűnösnek megbocsát. De normálisan a próbákat kiállva növekedünk.

Lehet felnőtté válni és a bűn tekintetében gyermeknek maradni? Igen. Lisieux-i Szent Teréz például ilyen volt és annyi egyszerű ember, akit ismertem. Ez az evangélium, ez Jézus élete. Ilyen volt Mária, és a hozzá hasonló millió és millió keresztény előttünk. Ezek az emberek irányították a világot. Ezeknek volt mondanivalójuk. Jeanne d'Arc, a tanulatlan francia lány kiigazodott a politikai életben. Ilyen magatartás kell Isten országának befogadásához.

Saját tapasztalatunk is alátámasztja Szent Pál kijelentését. Az ember, ha az igazságot keresi, megérzi, hogy valahol belül gyermek maradt. Az Istenhez való hasonlatossága nem öregszik, lelkébe az események nem úgy lépnek be, hogy elkoptatnák az Istenhez való hasonlóságot. Nem is annyira valami benne, létezése legmélyén inkább ő maga nem öregszik. „*Belépek Isten oltárához, aki megörvendezteti ifjúságomat*” – imádkozta régen az oltárhoz csoszogó nyolcvan éves pap is. Isten, te örvendezteted meg ifjúságomat, amely el nem múlik, amely temiattad ifjúság és gyermekség, mert az örökkévalósággal való kapcsolat nem ismeri az öregedést.

Ha azt mondjuk, hogy a lélek halhatatlan, akkor egyben azt is állítjuk, hogy nem öregszik, mert ami öregszik, az elpusztul. A *psziché*, amit a pszichológusok kutatnak, öregszik, elhasználódik, elpusztul. A *pneuma*, az Istenre való képességem, lényemnek az a része, amelyet arra rendelt Isten, hogy vele személyes kapcsolatra lépjek, az örök gyermeki. Az infantilizmus pszichológiai jelenség, az istengyermekség viszont teológiai valóság. Aki ebben a rétegben él és ide helyezi élete súlypontját, nem a mulandókba, az belépett az Isten országába. Új módon hallom tehát az Úr szavát: *Ha nem lesztek olyanok, mint a gyermekek, nem mentek be a mennyek országába* (Mt 18,3). Természetesen ez sajátos szenvedést is hoz magával, Isten fiainak rettenetes szenvedését: miközben tudásban, szakmában felnőtt leszel, testileg férfivá vagy nővé teljesülsz, miközben társadalmi helyzeted megszilárdul és fontos pozíciót töltesz be, és esetleg szereped van a Parlamentben, belül őrizned kell gyermekségedet. Benned egy gyermeknek kell hallania és látnia mindent, amit hallasz és látsz, a benned felmerülő lehetséges szennyet és a körülötted tomboló, sokszor vértől mocskos áradatot. Ezért vannak sokan, akik védekezésképpen inkább elszakadnak Istentől, hozzáöregszenek a világhoz, hogy mindez ne érintse oly fájdalmasan őket. Mít szenvedtek a szentek közöttünk! Cso-

dálatos volt annak idején legalább fényképen látni egy pillanatra az egyházfejedelmet, XXIII. Jánost, a *sedia gestatorián* ülve, tiarával a fején, amint fújta az orrát: benne látni lehetett a kis Angelót, aki a világ fölé emelkedő apostoli trónról gyermekként nézte a világot, gyermekként élte át mások rettenetes hűtlenségét! A tévéképernyőn és a mozivászonon megjelenő bivalytípusú fézfiszetségnek ellenben nem gyermeki a tekintete. Lehet káprázatosan izmos és elegáns, de üres, és az évek előrehaladtával mindenestül, belül is meg fog öregedni. Ennek a világnak a terméke, illik rá a zsoltáros szava: *olyan, mint az esztelen állat*.

Mit jelent még, hogy gyermekként lehet csak Isten végtelen nagy országába lépni? Azt a bizalmat, amellyel egy kisgyermek hagyatkozik anyja szeretetére. Sajnos, van olyan édesanya, aki azért tartja karjában gyermekét, hogy kitegye Budapest egyik utcájára, vagy jobb esetben nevelőotthonba adja. Pedig a gyermek, aki ott pihen az ölében, megtanítaná arra, ha figyelne, hogy mit gondolt Isten az édesanyáról! Azt gondolta, hogy úgy meg lehet bízni benne, mint magában Istenben. Isten ugyanis kezdettől fogva tudta, hogy Fia emberré lesz, tehát úgy teremtett minket, hogy képesek legyünk egymásban feltétlenül bízni. Minden alkalommal, amikor megbízunk valakiben, kicsiben átéljük az Istenre való hagyatkozást, és megtapasztaljuk, hogy az ő szeretete tart fenn bennünket.

Azonban Isten országáról végül is nem beszélni és elmélkedni kell, hanem belépni oda azzal a döntéssel, hogy elsősorban ezt keresem mindenekfelett ezt akarom; tudatosítom magamban, hogy Isten élete bennem van, és rajta kívül nincs más. És ha a gyermek kiált fel bennem Istenhez, akkor már be is léptem az ő országába.

Belső kiegyensúlyozottságok

A megtestesült Ige Anyja vagyok.

„Igenemmel” személyes együttműködésemet ajánlottam fel az Ő üdvözítő tervéhez. Az atyai kebelből ereszkedett le az Ige anyai méhembe, hogy általam vegye magára emberi természetét. Jézus valóságos anyjává lettem.

Az Atya akarására kimondott „igen” hosszú és csendes előkészület gyümölcseként virágzott ki lelkemben.

Figyeljétek meg azt az utat, amelyet Anyátok járt végig, hogy eljusson ehhez a kimondhatatlan pillanathoz: *az alázat, a bizalom, a gyermeki ráhagyatkozás, a csend, az Istennel való bensőséges egyesülés útját*.

Már gyermekkoromban teljesen felajánlottam magamat az Úrnak, rabszolgaként álltam szolgálatára tökéletes szüzességben, a rejtettségben, az imában.

Lelkem kitárult a növekvő fényre, és életem átalakult arra, hogy elszakadjak minden teremtménytől, hogy tökéletesen szeressem az Urat, teljesítsem akaratát és hallgassak szavára. Arra törekedtem, hogy egyedül Isten szavát keressem, hallgassam és védjem.

Amikor az Atya elhatározta, hogy Igéjét az én szűzi méhembe küldi, Anyátokat készen találta, hogy szeretettel és örömmel fogadja Őt. *Egyedül arra törekedett, hogy tökéletesen teljesítse Isten akaratát.*

Kedves fiaim, szemléljétek Édesanyátokat az angyali üdvözlés pillanatában, miközben szíve és ajka „igent” mond az Atya akaratára.

Tanuljatok meg ti is mindenkor igent mondani arra, amit az Úr kér ma tőletek, az égi Édesanyátok Szeplőtelen Szívéből fakadó szavak útján. Többé ne kételkedjétek soha! Ne keressetek máshol! Ne kolduljatok megerősítést vagy bátorítást!

Művem érdekében úgy rendelkeztem, hogy egyedül csak Szeplőtelen Szívemben találjatok támaszt. Megrendítek körülöttetek minden támasztékot és nem engedem, hogy pusztán emberi bátorításban vagy helyeslésben bízzatok.

Kicsi fiacskáim, tőletek is kicsinységet, alázatot, rejtettséget, csendet és bizalmat kérek.

Ugyanazt az utat kell végigjárnotok, amelyet Égi Édesanyátok is végigjárt: Az Istennel való bensőséges egyesülés útját, a minden teremtménytől való elszakadás útját, az Úr tökéletes szolgálatának útját. Rávezetlek, hogy mindig „igent” mondjatok arra, amit Jézus kér tőletek. Milyen kevesen vannak, még kedveseim között is azok, akik képesek „igent” mondani Jézusnak!...

Járjatok velem azon az úton, amelyet nektek mutatok, és ahol benneteket vezetlek, engedjétek magatokat készségesen és gyermeki ráhagyatkozással vezetni. Megtanítlak arra, hogy Isten szavára hallgassatok, hogy magatokéva tegyétek és megértsétek, szeressétek, védelmezzétek és megvalósítsátok.

Máshonnan érkező szavak tévesztenek meg a jelenlegi tisztulásban sok embert. Ellenfelemnek valóban sikerül még a jókat is bűnre csábítania hamis természetfeletti jelenségekkel, hogy mindenhol megtévesztést és zavart keltsen. Képes lesz olyan csodákat művelni, melyek még a jó lelkeket is megtéveszthetik.

Ti maradjatok Szeplőtelen Szívem menedékében, és itt meghalljátok Isten szavát, amelyet az Egyház védelmez, magyaráz és hirdet. A pápa sohasem volt még ennyire a fény birtokában, mint ma, hogy általa titeket a világosság és az igazság útján vezessen.

Szeplőtelen Szívemben alapozom meg belső kiegyensúlyozottságotokat, kedves fiaim, mert ma szükség van arra, hogy egyre körültekintőbbek és erő-

sebbek legyetek! Ez a kiegyensúlyozottság jelzi mindenkinek, hogy égi Édesanyátok az aki gondoskodik rólatok, és biztosítja az Egyházat arról, hogy bennetek hűséges és bölcs gyermekekre talál...

Szűz Mária üzenete Gobbi atyán keresztül, 1979. március 25.

Szent József ünnepére

Szent Bernát

Maga a név is mutatja, milyen nagy férfiú volt ez a József. Emlékezzünk csak arra az Egyiptomban eladott hajdani nagy pátriárkára. Tudnunk kell, hogy annak nem csupán a nevét nyerte el, hanem tisztaságát, ártatlanságát és kegyelmét is. Ama József eladása ugyanis, akit a testvérek irigysége adott el és juttatott Egyiptomba, Krisztus eladásának előképe. Ez a József Heródes irigységétől futva Krisztust Egyiptomba vitte (Mt 2,14). Amaz megőrizte hűségét ura iránt, nem engedett úrnője csábításának (Gen 39,12). Ez Úrnőjét, Istenének anyját szűzies hűséggel szolgálta, mivel tudta szűzi voltát. Az bölcsességet kapott az álmok titkainak megértésére (Gen 40–41). Ez ismerője és részese lehetett az égi titoknak (Mt 1,20). Az gabonát adott az egész népnek (u.o.). Ez élő kenyeret kapott az égből, hogy megőrizze a maga és egész világ számára.

Nem férhet kétség ahhoz, hogy jó és hűséges ember volt ez a József, a Megváltó anyjának jegyese. Hűséges és okos szolga, akit az Úr anyja gyámolává, az ő nevelőjévé, bölcs és hűséges földi segítségévé tett. Vegyük hozzá, hogy Dávid házából való. Valóban Dávid házából, valóban az ő királyi törzséből származik ez a József, aki lelkére nézve még nemesebb, mint származására nézve. Sőt Dávid fia, bár nem Dávid volt az atyja. Dávid fia nemcsak testileg, hanem hite, életszentsége, jámborsága miatt. Szinte Dávid másának, szíve szerint valónak találta az Úr, akire biztonságban rábízhatta szíve legelrejtettebb és legszentebb titkát. Neki, mint második Dávidnak, kinyilvánította bölcsességének elrejtett titkait, s oly titokba avatta be, mely ismeretlen volt e világ fejedelmei előtt. Ő láthatta azt, akit annyi király és próféta hiába szeretett volna látni, hallhatta, akit ők nem hallhattak. Nemcsak láthatta és hallhatta, hanem hordozhatta, vezetgethette, ölelhette, csókolhatta, táplálhatta és őrizhette. De hinnünk kell, hogy nemcsak József, hanem Mária is Dávid házából származott. Különben nem lehetett volna Dávid házából való férfiú jegyese. De az egyikben teljesedett az igazság, amit az Úr Dávidnak esküvel ígért, a másik csak ismerője és tanúja az ígéret beteljesedésének.

(Pénzes-Barát: Az egyházatyák szentbeszédeiből VI.)

Szent József

Baj Mária Cecília

József már tizenöt éves korában buzgón gyakorolta az erényeket és tanulmányozta a Szentírást. Sok zsoldárt már kívülről tudott, annyiszor elimádkozta őket. Szívének tisztaságát annyira megőrizte, hogy még kisebb bűnökkel sem bántotta meg Istent.

Minél inkább megtagadta magát, hogy hűséges maradjon Istenhez, annál több kegyelmet kapott tőle, és annál inkább növekedett szeretetében.

Vallásosságát nem fitogtatta. Jóllehet jól ismerte a mózesi törvényeket, senkivel sem szállt vitába. Ezért mindenki együgyűnek, és tehetségtelennek ítélte. Ő azonban szívesen fogadta, ha megvetik és semmire sem becsülik.

Isten megajándékozta Józsefet azzal a képességgel, hogy meg tudta vigasztalni a szomorú embereket, amikor velük beszélt, Istenhez fordult, s tőle kért vigasztalást számukra. Kedvesen bátorította őket a szenvedésre és a megpróbáltatások elviselésére, hogy ajánlják magukat Istennek, s Tőle várjanak mindent, mert Ő mindenható. Buzdította őket arra is, hogy imádkozzanak a Messiás mielőbbi eljöveteleért, mert Ő majd megvigasztal mindenkit.

Továbbra is buzgón segítette a szegényeket a szüleitől számukra kért alamizsnával. Ilyenkor így szólt hozzájuk: „Látjátok, ez Istentől jön, Ő adta nekem, hogy titeket segítssek vele. Adjunk azért mindketten hálát Istennek jóságáért.”

Egyesek azzal vádolták Józsefet, hogy mindezt csak azért teszi, hogy őt dicsérik és megbecsüljék. Őt ez nem zavarta, csak azt sajnálta, hogy ezzel megbántják Istent. Amikor találkozott velük, nagyon udvarias és kedves volt irántuk, s ezt mondta nekik: „Óvakodjatok attól, hogy megbántsátok az Istent! Az nem számít, hogy engem bántotok.”

Néhány rosszakaróját megváltoztatta a Szent kedvessége, amellyel mindenkit többre becsült magánál, és mindenkiről nagy tisztelettel és alázatosan beszélt. Ezzel a legkeményebb szíveket is megérintette.

Előfordult, hogy Isten megvonta Józseftől a vigasztalásokat, hogy még inkább növelje erényeit. Ilyenkor sem hagyott fel József szokásos imáival és böjtjével, sőt inkább még többet imádkozott, néha egész éjjelen át. Néhány hónapig tartott ez a megpróbáltatás.

Azon a napon, amikor Mária megszületett, az angyal közölte Józseffel, hogy Isten rendkívüli módon megajándékozta a világot, de nem árulta el, miben állt ez. József még buzgóbban imádkozott a Messiás eljöveteleért.

Akinek vezetőre van szüksége a belső imához és belső élethez, válassza Szent Józsefet és rövid időn belül célhoz ér.

Avilai Szent Teréz

Mária-kegyhelyek

Fertőszentmiklós

Fertőszentmiklós a Kisalföld peremén, a Fertő-tótól délre fekvő község, Győr-Sopron megyéhez és a Győri püspökséghez tartozik. Két helységből, Szentmiklósból és Szerdahelyből olvadt össze. Története a XV. századba nyúlik vissza. Az 1460-as években vásárolta meg Bezerédy Vörös Gergely a Nádasdy családtól a szerdahelyi birtokot, és ott egy oszlopra fölállította a Fájdalmas Szűzanya szobrát. A XVII. században egy alkalommal iszonyú vihar söpört végig a vidéken, épületek dőltek romba, de a szobor sértetlen maradt. Ez az esemény hívta föl rá a figyelmet, és ettől kezdve mind nagyobb tisztelet övezte a Fájdalmas Szűzanya szobrát. Több imameghallgatás is volt, betegek gyógyultak meg, és a hely – a szerdahelyi kegyszobor – rövidesen a Fertő-vidék kedvelt zarándokhelyévé vált.

A búcsújáró hívek adományából 1903-ban épült fel a mai kerek kápolna. A kegyszobor egy ideig a kápolna főoltára fölött, 6 m magas oszlopon volt, később helyezték a főoltár mellé, művészi talpazatra, a szobor a sasvári (Nyitra megye) pálos templom híres Pietájára emlékeztet. Vezeklésre, engesztelésre indító gondolatok kapcsolódnak ehhez a késő középkori ábrázoláshoz, amely a hitújítás által megtépázott keresztény egységet is jelképezi. A Fájdalmas Anya sírva tartja ölében Krisztusnak sebekkel borított halott testét.

A kegyhely tisztelete különösen a második világháború után erősödött meg, amikor a háború okozta sebek gyógyítását a Fájdalmas Szűzanyától várták. 1974-ben átrendezték a kegykápolnát és környékét, hogy az egyre növekvő számú zarándok a szentmisék alatt jobban el tudjon helyezkedni. A kápolna mögött tágas miséző teraszt építettek, a környező erdőt a zarándoktömeg befogadására alkalmas ligetté, díszparkká alakították.

A kegykápolna ötszáz éves jubileumát 1980-ban ünnepelték. Erre az alkalomra közel tizenötezer ember gyűlt össze, sokat jöttek Ausztriából és Szlovákiából is. A szentmisét mondó Pataky Kornál győri megyéspüspök ekkor áldotta meg a kívül-belül megújított kápolnát, a díszparkot és a jubileumra készített műmárvány domborművű keresztutat. A keresztút Borsa Antal szobrászművész tervei szerint készült a hívek adományából. A művész az egyes stációkat nem aprólékos részletezéssel, hanem egy-egy arcot emberközelségbe hozva, mintegy a szemlélővel – az embert az Emberrel – szembesítve jelenítette meg.

A kegykápolna búcsúja a Fájdalmas Szűzanya ünnepén, szeptember 15-én van. K.D. (Barna Gábor és Ipolyvölgyi Németh J. Krizosztom alapján)

Kreuzberg

A németországi Röhn hegység Aschberg hegyének tetején 927 méter magasságban áll az a Szent Kereszt-templom, amely előtt a Golgota három keresztje emelkedik a táj fölé, hogy az ide igyekvő zarándokok már messziről lássák a fölfeszített Üdvözítőt a két lator társaságában, és e látványtól megilletve, ne szórakozottan, beszélgetve, hanem imádkozva, énekelve jöjjenek ide, a kiváltásos szentélybe, amelynek története messze visszanyúlik a frankok megtéréséig. Az írországi származású Szent Kilián 686-ban két társával Rómába zarándokolt, ahol őt V. János pápa püspökké szentelte és erre a vidékre küldte, térítendő az itteni pogány őslakosságot. Kilián és kísérei itt az Aschberg csúcsán pogány templomot találtak, amelyet leromboltak és helyébe keresztet állítottak, a közelben pedig téríteni, keresztelni kezdték az evangéliumi igazságokat nyitott szívvel befogadó helybélieket. Az első ezredfordulókor uralkodó III. Ottó német-római császár Henrik würzburgi püspöknek adományozta a környéket és e hegyet, melynek keresztjére a würzburgi püspökök ügyeltek. Majd másfélszáz év múltán ezt a szerepet a közelben megtelepedett ciszterci szerzetesek vették át és szervezték a zarándoklatokat a kereszthez. A hitújítás elpusztította a szent helyet, ám 1600 táján Julius Echter hercegérsek kálváriát emeltetett, mellé zarándokszállást. A harmincéves háború (1618-1648) során erre járt svéd katonák 1639-ben feldúlták a zarándokhelyet; de a szobrok fejét jámbor kezek elrejtették-elfalazták, s azok később előkerültek. Az új templom és mellé kolostor 1685-1692 között felépült, 1710-ben pedig a 14 stációs kálvária, amelynek 13. stációja látható a hátsó borítón. A kegyszobor a főoltár fénykoszorúban függő keresztje. A zarándokok énekelve-imádkozva érkeznek és ugyanígy távoznak, lelkiükben haza víve az otthon maradottaknak a keresztre feszített Jézus Krisztustól kapott kegyelmeket, amelyek éppen a megosztás révén tovább gyarapodnak a hívő lelkekben. Török József

Szőkefalvi üzenetek 2002-ben

A szőkefalvi jelenések kezdeteiről a Tengernek Csillaga VII/4. számában számoltunk be. Akkor még csak a 2001-ig lezajlott eseményeket, üzeneteket említhettük. Most a 2002. év folyamán ígért és megvalósult jelenésekről szeretnénk beszámolni.

2002. március 15-én (tizenkettedik nyilvános jelenés és üzenet):

„Szűzanya: Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Rózsika: Mindörökké! Amen. Jó, hogy eljöttél hozzánk Szűzanyám!

Tekints körül és nézd, hogy mennyi pap és zarándok fogadta el hívásodat, hogy meghallják üzeneteidet. Sokan vannak Szűzanyám, én nem látom, de érzem jelenlétüket. A fájdalmas és szeplőtelen Szívednek ajánlom az összes papokat és zarándokokat, nehézségeikkel és fájdalmaikkal együtt. Old meg Te mindezeket, hogy teli szívvel térjenek haza.

Szűzanya: Elfogadom leányom.

Rózsika: Ó szépséges, ó édes Szűzanyám újra hallom a hangodat! Most úgy érzem, mintha repülnék, nem érzek semmi fájdalmat. Fájdalmaimban sokszor felkiáltok hozzád és a te szent Fiadhoz. Nem panaszkodom, de adj erőt, mert el akarom fogadni, és hordani akarom szeretettel ezeket a fájdalmakat.

Szűzanya: Leányom, nagyon sok lelken segítesz ezekkel a fájdalmakkal, és minden lépésed egy rózsabimbó.

Rózsika: Ó Szűzanyám, én gyarló ember tudok segíteni ezekkel a szenvedésekkel?

Szűzanya: Igen leányom, és ezek a fájdalmak még növekedni fognak.

Rózsika: Ha így kell legyen, akkor legyen a Te akaratod szerint, de adj erőt, hogy el tudjam viselni ezeket a szenvedéseket, és azoknak is adj erőt, akik mellettem vannak.

Szűzanya: Drága gyermekeim köszönöm, hogy elfogadtátok hívásomat ezen a leányomon keresztül.

Drága gyermekeim egyesek beléptek, mások most lépnek be a nagybajtbe. Kérlek titeket, hogy tartsatok bűnbánatot. Arra van szüksége az én Szent Fiamnak, hogy tartsatok bűnbánatot. Imádkozzátok a rózsafüzért és a keresztutat naponta. Bőjtöljtek úgy, ahogyan már kértem: hétfő, szerda és péntek kenyéren és vízen. Tisztítsátok meg lelketeket a szentgyónásban, hogy tiszta legyen. Ahogyan a virág kinyílik május hónapjában, úgy nyíljon ki a ti szívetek is a b-n fekete felhőjéből. Drága gyermekeim szeretlek mindnyájatokat. Éljetek békében, testvériségben és szeretetben. Mindnyájatokat az én palástom alá akarlak helyezni, azokat is, akik nem akarnak engem.

Kedves fiatal gyermekeim szeretném, hogy május 17-én Szőkefalvára jönnétek szent-ségimádásra. Ti vagytok a jövő alapjai. Jöjjetek, hív az én szent Fiam.

Jönni fogok újra június 17-én ugyanebben az órában.

Rózsika: A Szűzanya az ő különleges anyai áldását adta a zarándokokra és a Miatyánk imádkozása közben eltávozott.”

2002. június 17-én (tizenharmadik nyilvános jelenés és üzenet):

„Szűzanya: Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Rózsika: Mikörökké! Amen. Jó, hogy eljöttél újra Szűzanyám, köszönöm, hogy újra eljöttél közénk. szeplőtelen Szen Szívednek ajánlom és védő palástod alá helyezem az összes papokat, akik itt jelen vannak és azokat is, akik nem tudtak eljönni, és az összes zarándokokat, fájdalmaikkal, nehézségeikkel együtt. Segítsd meg őket, hisz Te tudod, hogy mire van szükségük.

Szűzanya: Elfogadom őket leányom.

Leányom! Egy nagy megpróbáltatáson fogsz keresztül menni. Elvétetik tőled a kegyelmet jelentő Fényt.

Rózsika: Miért, Szűzanyám? Ez nagyon nehéz lesz! Ez a Fény egy vigasztalás volt az én számomra. De Ti adtátok és Ti el is vehetitek. És mennyi ideig?

Szűzanya: Amíg újra eljövök.

Drága gyermekeim köszönöm, hogy elfogadtátok hívásomat ezen a leányomon keresztül.

Drága gyermekeim, kérlek titeket úgy, mint más alkalommal, hogy imádkozzatok, imádkozzatok a rózsafüzért, böjtöljétek kenyéren és vízen, gyónjatok és áldozatok.

Drága gyermekeim, nehéz idők várnak rátok, de ne féljétek, mert én veletek vagyok.

Drága gyermekeim, ha nem tartjátok meg üzeneteimet, el fogtok veszni. Én segíteni akarlak titeket, azért küldött engem az én Szent Fiam. Ne hagyjátok egyedül az én Szent Fiamat az Oltáriszentségben. Mindnyájatokat szeretlek, és betakarlak védő palástommal.

Drága gyermekeim, szeressétek és ne gyűlöljétek egymást.

Jöjjetek erre a helyre, ahol sok kegyelem árad reátok. Hívjátok segítségül a Szentháromságot. Sose hanyagoljátok el azt, hogy kérjétek a Szentlélek segítségét.

Jönni fogok újra 2002. október 12-én, ugyanebben az órában.

Rózsika: A Szűzanya az ő különleges anyai áldását adta a zarándokokra és a Miatyánk imádkozása közben eltávozott.”

2002. október 12-én (tizennegyedik nyilvános jelenés és üzenet):

„Szűzanya: Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Rózsika: Mindörökké! Amen. Jó, hogy eljöttél közénk Szűzanyám. Szűzanyám!

Hallom a hangodat, örülök és boldog vagyok. Annyira boldog vagyok, hogy újra találkoztunk.

Szűzanya: Én is boldog vagyok leányom.

Rózsika: A Te Szeplőtelen Szívednek ajánlom az összes papokat és zarándokokat, nehézségeikkel, fájdalmaikkal, betegségeikkel együtt. Segítsd és teljesítsd kéréseiket.

Szűzanya: Elfogadom őket. Most visszakapod a fénylő Fényt.

Rózsika: Visszaadod a fénylő Fényt? Milyen jó!

Szűzanya: Drága gyermekeim, köszönöm, hogy elfogadtátok hívásomat ezen a leányomon keresztül.

Drága gyermekeim, kegyelmi időben éltek. Imádkoztatok, imádkoztatok, imádkoztatok. Nagy szükség van a ti imáitokra. Az én Szent Fiam kéri, hogy szeressétek egymást.

Drága gyermekeim, kérem, hogy kérjétek a Szentlélek segítségét, hogy a Szentlélek szálljon le reátok a hét ajándékával, mert nagyon kevesen tették meg ezt.

Jönni fogok jövő év február 22-én.

Rózsika: A Szűzanya különleges anyai áldását adta minden zarándokra és a Miatyánk imádkozása közben eltávozott.”

(Az üzeneteket a hivatalos kiadásból vettük át. A február 22-én lezajló jelenés a lap nyomdai munkái közben történik, erről csak a későbbi lapszámaink egyikében tudunk majd beszámolni – a szerkesztő.)

Békejobbot nyújtva

A 2002. június 17-én lezajlott jelenéskor én is a zarándokok között voltam a helyszínen. Az itt szerzett élményeimről a következőkben tudok beszámolni.

Az erdélyi Kis-Küküllő területén, Szőkefalván 2002. június 17-én volt a Szűzanya tizenharmadik nyilvános jelenése. Erre a jelenésre zarándokoltunk egy busszal Budapestről. Idő és pénz kímélése szempontjából két éjszakát töltöttünk buszon. Vasárnap este indultunk, hogy hétfő délben odaérkezzünk. A jelenés után indulva kedden kora reggel érkeztünk haza.

A Szűzanya jelenésére igen sok busz lepte meg a Küküllő menti kis falut. Rendőrök és helyi aktív emberek irányításával két gépudvarba sikerült beállítani a mintegy 60-70 buszt. A tömeg (becslésem szerint kb. 5000 ember) a dombtetőn található templom udvarára igyekezett, mely udvar elérte befogadó képességének felső határát. Az udvar alsó sarkában található a lourdes-i barlang. Kicsit feljebb kezdődik a keresztút, mely egyszerű keresztetek sorozatából áll, ráfestve az állomás sorszáma. Ez a keresztút a templom bejárata elé vezet. A szegényes kis keresztúton egymást érték a kisebb nagyobb csoportok, melyek felváltva magyarul vagy románul végezték a keresztúti imádságokat. A Szűzanya a lourdes-i barlangot és a keresztutat is egyaránt megáldotta.

Délután háromig (helyi idő szerint) vegyesen magyarul és románul vezették mikrofonon keresztül a legkülönbözőbb imákat és énekeket.

Háromkor kezdődött a szentmise, sok pap koncelebrálásával. Az evangélium, a szentbeszéd és a Miatyánk egymás után mindkét nyelven elhangzott.

A szentmisét követően Rózsika, a látnoknő vezette a rózsafüzért oly módon, hogy a Hiszekegyet és a három első titkot magyarul mondtuk. A következőkben egy tizedet magyarul vezetett Rózsika, a következőt pedig románul.

A rózsafüzér befejeztével Rózsika egyszercsak közölte, hogy a Szűzanya megérkezett. A látnoknő a Szűzanyával románul beszélgetett. A beszélgetés után fordították le magyarra és mondták mikrofonba magyarul is ugyanazt.

Úgy tűnik, ez egy bölcs megoldás, hiszen ha magyarul kapná Rózsika az üzeneteket, román testvéreink elzárkóznának. Így viszont nekünk kell elfogadni az égiek akaratát! Ennek köszönhetően igen sok román zarándok is ott imádkozott és várta a Szűzanya üzenetét. Komoly élmény volt a szentmise végén békejobbot nyújtani román testvéreinknek!

Jánosy Gábor

A r ó z s a f ü z é r

Világosságos rózsafüzér

Amikor a Világosság titkait imádkozod, Jézussal találkozol. Fény vetül titkára, Szíve vágyára: jön azért, mi elveszett. Engedd, hogy megleljen, s lángra lobban szíved. Vállára vesz gyöngéd szelíden, hazaindul veled, s könnyezve érted meg: öröme jelzi, mennyit is keresett. Hálás szívvel tekints Pásztorod Anyjára, Máriára! Szólítsd Őt Édesanyádnak, s szívedben világosság támad, mert Isten Országától nem vagy messze immár.

1. aki a Jordánban megkeresztelkedett

Nézd az **alázatos Jézust!** Nézd, amint beáll a bűnösök sorába! Leghátulra, utolsóként. Ezt a helyet nem veheti el Tőle többé senki sem.

Nézd, amint vízbe lép, s örvendj a Keresztelővel, ki fűrösztvén a Bárányt, nagy újságot lát. Világosság támad, mert nyílik már az ég. Világosság támad, mert Isten Lelke ott lebeg a víz felett és ott lebeg a Bárány felett. Nyisd a szemed, s örvendj a Lélekkel, ki ingatag világunkban biztos talajra lelt. Nyisd a szíved, s örvendj az Atyával, kinek kedve telik Fiában, hisz készségéért mindenknek bocsánatot adhat. Szeress nagyon, s örvendj Jézussal, ki gyöngéd ajándék birtokosa immár: Atyja Lelke sugallja az Akaratot, mely kincse, öröme, tápláléka eztán.

Amikor kereszteltek, szívedben világosság támadt. Leszállt rád a Lélek, hogy Krisztussá formáljon. Mestered alázatát, engedelmességét tanuld kitarón, s Atyád kedvét leli benned. Mária pedig imájával kísér, mint Fiát kísérte egykoron, mert a keresztvízben Isten gyermekévé lettél, s Édesanyját kaptál.

2. aki Kánában megmutatta isteni erejét

Nézd az **engedelmes Jézust!** Nézd, amint Máriára pillant! Anya, s Fiú gyöngéd szeretete sosem ismert mást, mint igent. Az iménti szó sem elutasítás, inkább tanítás. Tanítás nekünk, hogy sose feledjük: első mindig, mit Isten akar!

Nézd Máriát, figyeld tapintatát! Szíve meglát minden bánatot és gondot. Érzékeny rezdülése jövőd küldetése csírája. Oltalmazó, pártfogó, mindenk Anyja leszen egykoron. égi terv fénye világolt föl szívében. Számít rá az Atya a most induló nagy műben. Ezért jelzi Fiának, mit észrevett, mert a feladat kötelez. A szolgálk mi vagyunk, kik figyelik az Édesanyját. Szava sosem parancs, sosem utasítás, most is szelíd tanítás csupán: „Tegyétek, amit mond”!

Amikor megérzel bajt, észreveszel szükségét, bánatot, szíved arra indít, hogy cselekedj. Máriaként fordulsz Jézushoz, s figyelmébe ajánlod mint saját ügyedet. Nem utasítasz, nem kérsz semmit sem. Jelzel csupán, a többit Őrá bízod – s kérő imád meghallgatást talál.

3. aki meghirdetette Isten országát

Nézd Jézust, az **Ország Királyát!** Nézd, amint ajkán magasztos igék fakadnak! Gyermekeként ragyog, mert nagy örömet hirdet: sötétben élőknek világosság Országát, rabként sínylődőknek szárnyalás szabadságát.

Föléled a halott! Meggyógyul a leprás! A bűnös fölemeli fejét... Mert élet bősége árad el testben és lélekben, mikor a Szeretet Országával találkozhatik. Keresd az Országot, mert meg kell találnod! Keresd, hisz boldogságra ítéltté! Boldogságra már itt, ezen a földön.

Amikor Evangéliumot olvasol, az Országgal találkozol. Bűntől tisztult szívvel lépj hát be bátran, be az Evangéliumba! Éld az Igét, szeress, mint Mestered, s rejtett kincsre találsz. Tanuld Mária titkát, s tiéd lesz az Ország! Tanuld gyermek-hittét, ártatlan egyszerűségét, mert kicsinyeké az Ország.

4. aki a Tábor hegyén megmutatta isteni dicsőségét

Nézd Jézust, a *világ Világosságát!* Nézd, amint imába merült arcát új fény hatja át! Föltáruul a titok: istenségét rejtegette, hogy kicsinek, bűnösnek barátja lehessen.

Nézd Pétert, s a másik kettőt! Titkos szendergésből kelnek. Valóság, vagy álom? Mennyei föntségéből Illés, Mózes tanúságát hallják: szükséges a szenvedés, szükség van a halálra, mert a búzaszem törvénye nem evilág találmánya. szívüket most gyöngéd szeretet, atyai szózat boldogítja: „ez az én szerelmes Fiam, kiben gyönyörködöm...”. A tanítványok gyermekörömebe egyszerre magasztos, szent félelem vegyül. Isten Lelke kódózi be őket. Maradni, sátrat verni azonban nem lehet. Vár a feladat, vár a búzaszem törvénye.

Odafenn feltáruult Mestered máltósága. Lefelé ballagván megérint valaki másnak a nagysága. Alázat, egyszerű külső, valamit takar Máriában! Nem láthatott fényt, nem hallott Ő hangot. Hitt. Ebben áll boldogsága. Hitt angyal-szóra, hitt a betlehemi istállóban, hitt Fia tanító szavában, hitt a kereszthez alatt állva.

Amikor kereszted súlyossá nehezül, amikor életedben a búzaszem törvénye jelentkezik, ne félj, ne fuss el, inkább emlékezz! Fénylő pontként őrizd a magad Tábor-hegyeit! Mikor igaz szeretettel találkoztál, mikor bűneiden sírni tudtál, mikor Istenbe merülten imádkoztál – mindannyiszor a hegyen voltál.

5. aki az Eucharisziában nekünk adta magát

Nézd a *gyöngéden szerető Jézust!* Nézd, amint csecsemőt tápláló anyaként önmagát osztja! vágyva vágyta, mert odaadás a szeretet legnagyobb boldogsága. Elárulása éjjelen, hisz árnyék mellett ragyogóbb a fény. Szeretete sosem látott csodáját műveli. Élő kenyér: benne lélegzik az Isten. Élő kenyér: benne áldozza életét övéiért. Élő kenyér: néven szólít a Feltámadott. Élő kenyér: szeretetét sugarazza, mikor imádsz.

Nézd Máriát, az Úr Szolgálóleányát! Igent mond a Lélek érkeztere, ki élővé szenteli a kenyeret. Igent mond a Vér ontására, hisz véreből vétetett. Nézd a Szeplőtelen! Az egyetlen méltó. Tőle tanul az elfogadás gesztusát! Kérd, mikor áldozol, szívedben az „Ament” Ő mondja helyetted.

Amikor megáldoztál, nem vagy többé, ki voltál. Krisztussá válsz, mert visszhangznak még a szavak: „ez az én Testem”! Hordozd az örökséget: pillantásod vigasztal, s gyógyít a szavad. Egy vagy mindenkivel, barátal, ellenséggel, mert Máriával igent mondtál a szeretetre: az Életre.

Magyar Pál atya

A hívőkhöz illik a dicséret

*Ujjongjatok az Úrban, igazak,
a hívőkhöz illik a dicséret!...*

*Mert az Úr szava igaz,
minden tette hűségét tükrözi...*

*Az Úr szavára lettek az egek,
s szája leheletére az ég seregei...*

Az egész föld félje az Urat!...

*Mivel szólt és lettek,
rendelkezett és létrejöttek...*

*Örök érvényű az Úr határozata,
nemzedékről nemzedékre száll szívének gondolata.*

*Boldog a nép, melynek az Úr az Istene,
a nép, amelyet örökségül választott.*

*Az Úr az égből letekint,
s látja az emberek fiait mind.*

*Hajlékából látja mindazokat,
kik a földön élnek.*

*Ő alkotta mindnyájuk szívét
és ismeri minden tetteiket...*

*Téved, ki lovától várja győzedelmét,
bármilyen erős is az, nem menti meg...*

*az Úrnak szemé az igazakon nyugszik,
azokon, akik bíznak kegyelmében,
hogy lelküket a halálból kimentse
és táplálja éhségükben...*

(Zsolt 33)

Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,

P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczy István és Török József.
Teológiai lektorálta: fr. Barsi Balázs OFM.

Tartalomjegyzék

Krétai Szent András: Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepére	1
Newman-Szunyogh: Megváltónknak anyja	2
Legeza József: Szenvedni könnyebb, mint látni a szenvedést	3
Várhelyi Tamás: Misericordia Dei	4
Kovács Ervin: Ezt a napot az Úristen adta	7
Szent Ágoston: Fogadd vendégül az Üdvözítőt	8
Ima szent papi hivatásokért	9
Karaffa János: Batthyány-Strattman László	10
Barsi Balázs: Keressétek elsősorban Isten országát és annak igazságát	12
Gobbi atya: Belső kiegyensúlyozottságok	18
Szent Bernát: Szent József ünnepére	20
Baj Mária Cecília: Szent József	21
Mária kegyhelyek	
Fertőszentmiklós	22
Kreuzberg	23
Szőkefalvi üzenetek 2002-ben	23
Békejebbot nyújtva	26
Rózsafüzér	
Világosságos rózsafüzér	27

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában

Felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón:

Kreuzberg – kálvária

A Tengernek Csillaga folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, megvásárolható templomokban vagy a Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány

bankszámlaszáma: K&H Bank

10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243